



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno DLXXVII. ad annum DXC.

Parisiis, 1644

Epistola XXXI. Gregorii Papae I. Ad Evlogivm Et Anastasivm Episcopos. De responsalibus Cyriaci episcopi in causa fidei admissis. De suo diacono cum eo non processuro. De damnatione Eudoxii sibi ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15221

simi domni nostri vitam & ad pacem sanctæ ecclesiæ, & ad vtilitatem reipublicæ Romanæ per tempora longa custodiat. Certi etenim sumus quia si vos viuitis, qui cæli Dominum timetis, nullam contra veritatem superbiam praualeare permittetis.

EPISTOLA XXXI.

GREGORII PAPÆ I.

AD EVLOGIUM ET ANASTASIUM EPISCOPOS.

De responsalibus Cyriaci episcopi in causa fidei admissis.

De suo diacono cum eo non processuro. De damnatione Eudoxii sibi incognita. De historia Sozomeni ab apostolica sede reprobata. De anima Adæ, quod in peccato mortua est. Dicit quoque eum per pœnitentiam saluatum. Et quod diabolus cor hominis ingreditur.

Gregorius Eulogio episcopo Alexandrino, & Anastasio episcopo Antiocheno.

CARITAS qua vobis valde constrictus sum, tacere me minime permittit, vt sanctitas vestra quæcumque apud nos aguntur agnoscat, & falsis rumoribus non decipra, suæ iustitiæ atque rectitudinis viam, sicut perfecte cœpit, perfectius teneat. Responsales siquidem fratris & coepiscopi nostri Cyriaci venientes, eius ad me synodicam detulerunt epistolam. Et quidem inter nos & ipsum, sicut vestra beatitudo nouit, propter appellationem profani nominis est grauis discordia: sed in causa fidei transmissos responsales eius existimaui esse suscipiendos, ne culpa elationis, quæ in Constâtinopolitana ecclesia pene contra omnes sacerdotes exorta est, dissensionem fidei & rixam ecclesiasticæ faceret vnitati. Eisdem vero responsales, quia hoc omnino humiliter precabantur, Missarum solennia mecum celebrare feci; quia sicut & serenissimo domno imperatori nostro intimare studui, responsales fratris & consacerdotis nostri Cyriaci mihi communicare debuerunt, quia auctore Deo in elationis errorem non cecidi. Meus vero diaconus cum prædicto fratre nostro Cyriaco Missarum solennia celebrare non debet; quia per profanum vocabulum culpam superbiæ aut commisit, aut sequitur; ne si, quod absit, procedit, ei in tali ela-

tione posito, vanitatem stulti nominis confirmare videamur. Eundem vero fratrem admonere studui, ut sese a tali elatione corrigat; quia si hanc non correxerit, pacem nobiscum nullo modo habebit. Præterea idem frater noster omnia in suis synodicis catholice, Deo auctore, locutus est. Quemdam vero Eudoxium damnauit, quem neque in Synodis damnatum inuenimus, neque a decessoribus eius in suis synodicis reprobatur. Et Canones quidem Constantinopolitani Concilii Eudoxianos damnant; sed quis fuerit eorum auctor Eudoxius, minime dicunt. Romana autem ecclesia eosdem Canones vel gesta Synodi illius hactenus non habet, nec accipit; in hoc autem eandem Synodum accepit, quod est per eam contra Macedonium definitum. Reliquas vero hæreses, quæ illic memoratæ sunt, ab aliis iam patribus damnatas reprobatur. De Eudoxianis vero nihil hactenus agnouit. In historia autem Sozomeni, de quodam Eudoxio qui Constantinopolitanæ ecclesiæ episcopatum arripuisse dicitur, aliqua narrantur. Sed ipsam quoque historiam sedes apostolica suscipere recusat, quoniam multa mentitur, & Theodorum Mopsuestiæ nimium laudat, atque usque ad diem obitus sui magnum doctorem ecclesiæ fuisse perhibet. Restat ergo ut si quis illam historiam recipit, Synodo quæ piæ memoriæ Iustiniani temporibus de tribus capitulis facta est contradicat. Qui vero huic contradicere non valet, illam historiam necesse est ut repellat. In Latina vero lingua de hoc Eudoxio nunc usque, neque in Philastro, neque in beato Augustino, qui multa de hæresibus conscripserunt, neque in aliis patribus aliquid inuenimus. Caritas igitur vestra si quis apud Græcos probatorum patrum de eo sermonem fecit, suis mihi epistolis innotescat. Præterea ante triennium, cogente causâ monachorum Isauriæ, qui hæretici accusabantur, satisfaciens mihi quondam frater & confacerdos meus domnus Ioannes literas misit, quibus nitebatur ostendere eos Ephesinæ Synodi diffinitionibus contradixisse, & velut ex eadem Synodo certa nobis quibus ipsi obfisterent capitula destinavit. Inter alia autem scriptum illic continebatur de Adæ anima, quia in peccato mortua non fuerit, eo quod diabolus in cor hominis non ingrediatur, & si quis hoc dixisset, anathema esset. Quæ
cum

cum mihi relecta fuissent, valde contristatus sum. Si enim Adæ, qui primus peccauit, anima in peccato mortua non est, quomodo de ligno vetito ei dictum est: *In quacumque* *Gen. 3.* *die comederitis ex eo, morte moriemini?* Et certe comedit Adam & Eua de ligno vetito, & tamen in carne sua ultra nongentos annos postmodum vixerunt. Constat itaque quia in carne non est mortuus. Si ergo in anima mortuus non est, quod dici nefas est, falsam sententiam de illo protulit Deus qui dixit, quia qua die comederet, moreretur. Sed absit hic error, absit a vera fide. Nos enim primum hominem, qua die peccauit, anima mortuum dicimus, atque per hunc omne genus humanum in hac mortis & corruptionis pœna damnatum. Per secundum vero hominem & modo a morte animæ, & postmodum ab omni corruptione carnis in æterna resurrectione liberari nos posse confidimus. Sic autem & prædictis responsalibus diximus: Adæ animam in peccato mortuam dicimus, non a substantia viuendi, sed a qualitate viuendi. Quia enim aliud est substantia, atque aliud qualitas, non est eius anima ita mortua, ut non esset; sed ita mortua, ut beata non esset. Qui tamen Adam postmodum per pœnitentiam ad vitam rediit. Quod vero diabolus cor hominis ingrediatur, si euangelio creditur, non negatur: ibi enim scriptum est: *Et post buccellam introiuit in eum Satanas.* Et rursus ibi dicitur: *Cum diabolus iam semisisset in cor Iudæ, ut traderet eum Iudas.* *Ioan. 13.* Hoc autem qui negat, in Pelagianam hæresim cadit. Quia ergo perscrutantes Ephesinam Synodum, nihil in ea tale inuenimus contineri, de Rauennati quoque ecclesia vetustum valde codicem eiusdem Synodi ad nos deferri fecimus, & Synodo quam habemus eum ita concordare inuenimus, ut in nullo discreparet, & nihil aliud contineret in definitione anathematis & reprobationis, nisi quod duodecim capitula beatæ memoriæ Cyrilli reprobant. Hanc autem totam rationem multo latius subtiliusque prædictis responsalibus eius in præsentī positīs reddidimus, atque ei plenissime satisfacimus. Igitur ne vel hæc, vel alia similia illic surrepant, quæ sanctam ecclesiam scandalizent, necesse nobis fuit hæc ipsa sanctitati vestræ indicare. Et quamuis fratrem & coepiscopum nostrum Cyriacum nouerimus orthodoxum, tamen

propter alios cauti esse debemus, vt antequam ad publicum prodeant, errorum semina conculcentur. Scripta autem vestra sanctitatis communi filio Sabiniano diacono veniente suscepi. Sed quia harum lator iam ad egrediendum paratus retineri non potuit, ad hæc responsali meo diacono veniente respondebo.

EPISTOLA XXXII.

GREGORII PAPÆ I.

AD DOMINICVM EPISCOPVM
CARTHAGINENSEM.

Vt monachi contra abbates insurgentes ab episcopis
corrigantur.

Gregorius Dominico episcopo Carthaginiensi.

LICET fraternitatem tuam erga monasteriorum curam pastoralis vigilantia credamus esse sollicitam; ea tamen quæ de monasterio in Africana prouincia posito cognouimus, vobis necessario præuidimus indicare. Queritur autem Cumquodeus abbas lator præsentium, quia si quando monachos, quibus præesse dignoscitur, sub regulari voluerit disciplina restringere, monasterium temere deferant, & licite quocumque voluerint vagantes existant. Quia ergo hoc & ipsis omnino perniciosum est, & aliis perditionis monstrat exemplum, hortamur fraternitatem vestram, vt si ita est, ecclesiasticam in illos correptionem exercent, & congrua eos ultione a tali procul dubio presumptione compescat, atque ita ad obediendum salubri prouisione superbientes animos iugo disciplinæ subiiciat, vt quos ad huius prauitatis excessum eorum poterat imitatio prouocare, emendatio a culpa reuocet, & suis, vt dignum est, doceat præpositis obedire. Quia vero a quibusdam episcopis excedentes monachos perhibet defensari, fraternitas vestra in hoc studeat esse sollicita, & eos a tali defensione sua modis omnibus interminatione compescat.